

Som jeg husker den; jeg var 6 år dengang.

Vi unger fik besked om at holde os inde, for møllen rendte løbsk.

Jeg stod ved vinduet henne ved Chartollet og så, at en møllevinge hvirvlede højt, højt op i luften. Jeg syntes, det lignede et cigarkassebrædt; den var nu ellers ca. 100 x 50 cm.

Da vi endelig fik lov at slippe ud og stod og kikkede ud af lågen i den nordre port, så vi, at Far og Jakob og karlene stod og halede i et langt tov for at trække møllen ud af vinden.

Det var på høje tid. De tre vinger manglede helt, og af de tilbageværende fem havde de to slået mod stativet, så de var blevet noget krøllede. Det var den larm, vi kunde høre inde i stuen.

Der lå en vinge omtrent henne ved stenbunken. Hvor de andre to var røget hen, ved jeg ikke. Vi blev strakts jaget ind igen.

Der var højvande nede på Dragør. Det gik helt op til kroen, blev der sagt. Peter blev sendt afsted efter en dunk petroleum hos købmand Ravn, og jeg fik lov at rende med.

Mine skaftestøvler var ikke vandtætte, og bedstefar sagde: "Nu må du ikke rende ud og drone" = drukne.

Jeg fik ikke lov at komme længere end til milepælen; der stod jeg med petroleumsdunken, mens Peter gik et stykke længere ned ad gaden; men han havde ikke set noget vand, sagde han. Det var vist om natten, det havde stået så højt.

Det fik min tante Ane og onkel Hans på "Sandagergård" ude for enden af Fælledvejen at føle.

De skulde til Grønttorvet. Men da de i stormen og mørket nåede hen til "Aflandshagegård", mødte de oversvømmelsen.

De kunde ikke rigtigt blive klar over, hvad der var galt. Hestene var urolige. Men de blev klar over, at det var en oversvømmelse, der kom fra den forkerte side. Vandet kom inde fra land. Det kom ovre fra Kalveboderne, bag om Kongelunden, og tværs over den lave del af Fælleden.

Det var ikke nemt at vende med køretøjet på den smalle fælledvej med de dybe grøfter i det mørke og med vand over det hele.

Men det var bare med at komme tilbage og få spændt fra og få hestene ind og få de små grise båret op på loftet og få godt med halm trampet ind under hestene og kørerne.

Men alle kulerne rendte fulde af vand og meget blev ødelagt; og tilmed blev det frostvejr.

Og digerne, som skulde holde vandet ude, holdt nu vandet inde.

At bryde et dige var ellers "hærværk", men nu var det pludselig blevet en nødvendighed; og der gik da også nogle

dage, inden man turde gribe til den udvej.

Men markerne havde allerede fået alt for meget saltvand.

Jeg kan huske, at far havde været ridende derud, og nu stod han i stuen og fortalte om turen, og alle vi hørte tavse på hans beretning derudefra.

Om alt det vand og is. De var kede af det derude. Det var ikke første gang, de havde vandet inde over markerne. Så de vidste, at der blev ringe høst. Men de havde været glade for, at han kom. Og glade for det rugbrød og hvedebrød han havde med i en hvid lærredssæk.

Og mor var glad for at høre nyt derudefra; det var jo hendes søster. Telefoner var der jo ingen, der havde.

Der havde i længere tid været blæst og storme fra vest, så der var højvande både i Kattegat og Østersøen, og da vinden så sprang over i nordøst og blev til fuld storm, skulde alt det vand pludselig tilbage igen.

Og den kombination af vinde giver som regel temmelig meget frost, hvis det er vinter; og er det sommer, giver det fint og stabilt vejr.

De gamle sagde, at når vinden går norden om til øst og bliver stående, så får vi højt vejr.

Men altså! Julestormen var tidens store begivenhed og samtidig en alvorlig forskrækkelse, som blev stående i erindringen.

Jeg foreslog, at vi til "næste års julestorm" skulde binde vingerne på møllen, så den ikke kunde rende løbsk; men de større søskende grinte overbærende ad mig. De havde jo alderens erfaring. Og jeg var jo så lille og vidste naturligvis ingenting. Jeg troede, der var julestorm hver jul.